

Libabőr

Kísértet-part

Tilos az úszás.
Tilos a szörfözés.
Tilos a kísértés.

Filmen
is hódít!

 COOL
SELECTION

R. L. Stine

NEW YORK TIMES BESTSELLERLISTÁS ÍRÓ

R. L. Stine

Libabón

Kísértet-part

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

1

NEM IS EMLÉKSZEM, hogyan kerültünk a temetőbe.

Csak arra, hogy besötétedett... mi pedig egyszer csak ott voltunk.

A húgommal, Terrivel, repedésekkel és mohával borított, ősrégi, csálé sírkövek sorai mellett haladtunk végig. Bár nyár volt, nyirkos, szürke köd szállt alá, amitől lehűlt a levegő is.

Dideregve összébb húztam a dzsekimet.

– Várj meg, Terri! – kiáltottam. Szokás szerint ő ment elől. A temetőktől mindig nagyon izgatott lesz. – Hol vagy? – kiabáltam.

Hunyorogtam a szürke ködben. A távolban szúrtam ki homályos alakját, miközben pár másodpercenként meg-megállt, hogy megvizsgáljon egy sírkövet.

Eloolvastam a lábam előtt heverő, megdőlt kő feliratát:

*John, Daniel és Sarah Knapp fiának emlékére,
aki 1766. március 25-én hunyt el.
Élt 12 évet és 22 napot.*

Fura, gondoltam. Ez a fiú annyi idős volt, mint én, amikor meghalt. Én februárban töltöttem be a tizenkettőt. Ugyanabban a hónapban, amikor Terri tizenegy lett.

Megszaporáztam a lépteimet. Erős szél támadt. A régi sírok sorai közt kerestem a hűgomat. De teljesen felszívódott a sűrű ködben.

– Terri? Hova lettél? – kiáltottam.

Ekkor meghallottam a hangját.

– Itt vagyok, Jerry.

– Hol? – Beljebb nyomakodtam a köd és a falevelek közt.

A szél süvített körülöttem.

A közelből hosszas, mély vonyítás hallatszott.

– Biztosan egy kutya az – mormogtam hangosan.

A fákról zörögve hullottak a levelek, egyenesen rám.

Megborzongtam.

– Jer-ry! – Úgy tűnt, mintha Terri hangja a világ másik végéről szólna.

Kissé tovább ballagtam, majd nekitámaszkodtam egy magas sírkőnek.

– Terri! Várj meg! Ne mászkálj már folyamatosan!

Egy újabb hosszas vonyítás ütötte meg a fületem.

– Rossz irányba mész – kiáltotta Terri. – Itt vagyok.

– Hát ez szuper. Kösz szépen – motyogtam. Nekem miért nem lehet olyan hűgom, aki a temetők felderítése helyett inkább baseballozni szeret?

A szél mély, szippantó hangot hallatott. Majd egy egész oszlophonyi falevél, por és salak örvénylett az arcomba. Gyorsan becsuktam a szemem.

Amikor újra kinyitottam, kiszúrtam Territ, amint egy apró sír fölé görnyed.

– Ne mozdulj! – kiáltottam. – Jövök!

Csak úgy cikáztam a sírkövek közt, mire végre odaérttem a hűgom mellé.

– Egyre sötétebb lesz – mondtam neki. – Menjünk innen!

Sarkon fordultam, és épp indulni akartam, ekkor azonban valami belecsimpaszkodott a bokámba.

Felsikoltottam, és megpróbáltam elhúzódni. De egyre csak erősödött a szorítás.

Egy kézé. Ami a sír melletti földből nyúlt ki.

Éles hangon sikítottam. Terri is velem sikított.

Nagyot rúgtam a kéz felé, és sikerült kiszabadulnom.

– Rohanj! – sikoltott Terri.

De ekkorra már rohantam.

Miközben Terrivel a nedves fűben botladoztunk, zöld kezek bukkantak elő mindenfelől. *Pukk! Pukk! Pukk! Paff! Paff!*

A kezek egyre csak törtek elő. Felénk kapdostak. Belecsimpaszkodtak a bokánkba.

Először balra szökkentem. *Pukk!* Majd kitértem jobbra. *Paff!*

– Rohanj, Terri! Rohanj! – kiabáltam a húgomnak. – Emeld magasabbra a térded!

Hallottam, ahogy az edzőcipője nagy puffanással a földhöz csapódik. Aztán meghallottam halálra rémült sikolyát:

– Jerry! Elkaptak!

Hangosan zihálva hátrafordultam. Két nagy kéz kulcsolódott a bokája köré.

Teljesen lefagytam, és csak bámultam, ahogy a húgom küszködik.

– Jerry... segíts! Nem ereszt el!

Vettem egy nagy levegőt, és a húgom felé vetődtem.

– Kapaszkodj belém! – adtam ki az utasítást, és felé nyújtottam a karomat.

Rugdosni kezdtem a két kezet, amik a bokájába kapaszkodtak.

Olyan erőseket rúgtam, amilyeneket csak tudtam. De meg sem mozdultak, nem eresztették.

– Én... én nem tudok megmozdulni! – jajgatott Terri.

A talaj mintha megingott volna a talpam alatt. Mire lenéztem, újabb kezek hajtottak ki a földből.

Rángatni kezdtem Terri derekát.

– Mozdulj már! – kiáltottam kétségbeesetten.

– Nem megy!

– Dehogynem! Muszáj megpróbálnod! Áááá! – eresztetem ki egy mélyről jövő üvöltést, amikor két kéz belekapaszkodott *az én* bokámba is.

Hát engem is elkaptak.

Mindketten csapdába estünk.

2

– JERRY! MI BAJOD VAN? – kérdezte Terri.

Pislogtam párat. Terri mellett ácsorgott egy sziklás vízparton. Egy ideig a mögöttünk elterülő nyugodt óceán vizére meredtem, majd megráztam a fejem.

– Húha. Ez nagyon fura volt – motyogtam. – Csak eszembe jutott egy pár hónappal ezelőtti rossz álmom.

Terri homlokráncolva nézett rám.

– Miért most?

– Egy temetőről szólt – magyaráztam. Hátrapillantottam az apró, régi temetőre, amit épp az imént fedeztünk fel a mögöttünk álló fenyőerdő szélénél. – Az álmomban zöld kezek bukkantak elő a földből, és elkapták a bokánkat.

– Undi – felelte Terri.

Félresöpörte az arcából sötétbarna frufruját. Azt leszámítva, hogy pár centivel magasabb nálam, tökéletes testvérpár vagyunk. Ugyanolyan rövid barna hajunk van, az orrunk körül egyforma szeplők, a szemünk is ugyanolyan mogyoróbarna.

Egy különbség van csak. Terri arcán mély gödröcskék bukkannak elő, amikor mosolyog, az enyémen viszont nem. Hála az égnek!

Néhány percig sétálgattunk az óceánparton. Magas, szürke sziklatömbök és göcsörtös fenyők ágaskodtak egészen a vízpartig.

– Talán azért jutott eszedbe az álom, mert ideges vagy – mondta a gondolataiba mélyedve Terri. – Tudod. Amiért egy egész hónapig távol vagyunk otthonról.

– Hát, lehet – értettem egyet. – Még sosem voltunk ilyen sokáig távol. De mi baj lehetne? Brad és Agatha nagyon jó fejek.

Brad Sadler távoli unokatestvérünk. Egy *vén*, távoli unokatestvérünk, ha egészen pontos akarok lenni. Apa szerint Brad és a felesége, Agatha már akkor is öregek voltak, amikor ő volt gyerek.

De mindketten elég viccesek, és a korukhoz képest aktívak. Így amikor meghívtak minket New Englandbe, hogy töltsük velük a nyár utolsó hónapját a strandhoz közeli régi nyaralójukban, Terri és én örömmel mondtunk igent. Szuperül hangzott... főleg azért, mert a másik lehetőségünk az lett volna, hogy a szűkös és fülledt lakásunkban maradunk New Jersey-ben.

Aznap reggel érkeztünk vonattal. Brad és Agatha a peronon vártak minket, majd az erdőn keresztül autóval vittek bennünket a nyaralóba.

Miután kipakoltunk és megebédeltünk – jó nagy tál krémes kagylólevest ettünk –, Agatha így szólt:

– Menjetek, gyerekek, nézzetek körbe! Bőven van mit felfedezni errefelé.

Szóval így kerültünk ide, nézelődni. Terri karon ragadott.

– Figyelj csak, menjünk vissza, és nézzük meg rendesen azt a kis temetőt! – javasolta lelkesen.

– Nem is tudom... – Még túl élénken élt bennem a rémisztő álmom.

– Jaj, ne már! Nem lesznek zöld kezek. Ígérem. És le merem fogadni, hogy találok pár menő sírkövet, amit át-satírozhatok.

Terri imád régi temetőket felfedezni. Úgy általában véve imádja a félelmetes dolgokat. Tucatjával olvassa a rémisztő krimiket. És a legfurább az egészben, hogy mindig az utolsó fejezettel kezdi.

Terrinek folyton muszáj rejtélyeket megoldania. Ezért nem bírja elviselni, ha valamire nem tudja a választ.

A húgomat vagy egymillió dolog érdekli, de a sírkövek satírozása az egyik legfurcsább hobbija. Ezt úgy csinálja, hogy egy rizspapírt a sírkőfeliratra ragaszt, majd a mintát egy különleges zsírkrétával a papírra satírozza.

– Hékás! Várj meg! – szoltam utána.

De Terri már szedte is a lábát, végig a parton a temető felé.

– Gyere már, Jerry! – kiáltott vissza. – Ne legyél gyáva nyúl!

Így hát a nyomába eredtem, otthagytam a partot, és követtem a húgomat a kis erdőbe. Friss fenyőillat volt. A temetőt odabenn egy omladozó kőfal vette körbe. Átbújtunk a fal szűk nyílásán, amely befelé vezetett.

Terri azonnal vizsgálgatni kezdte a sírköveket.

– Azta! Ezek a síremlékek iszonyú régiek – állapította meg. – Nézd csak ezt!

Egy apró sírkőre mutatott. Az elejére egy koponyát vés-tek, aminek mindkét oldalából szárnyak nőttek ki.

– Ez egy halálfej – magyarázta a húgom. – Nagyon régi puritán jelkép. Elég hátborzongató, nem? – Majd felolvasta a sírfeliratot: – Itt nyugszik Mr. John Sadler, aki 1642. március 18-án távozott az élők sorából, életének 38. évében.

– Sadler. Mint mi – feleltem. – Azta! Kíváncsi vagyok, hogy a rokonunk-e. – Végeztem egy gyors fejszámolást.

– Ha igen, akkor John Sadler a mi ük-ük-ük-ük-ükvala-
mink. Több mint 350 éve halt meg.

Terri már tovább is lépett egy másik síremlékcsoport-
hoz.

– Itt van egy 1647-ből és egy másik 1652-ből. Szerintem
még sosem satíroztam ilyen régieket. – Azzal eltűnt egy
magas sírkő mögött.

Már tudtam, hol fogjuk eltölteni a következő hónapot.
De nekem aznapra elég volt a temetőkből.

– Gyere már! Inkább nézzünk körül a strandon, jó? –
Keresni kezdtem Territ. – Terri? Hova lettél?

Odaléptem a magas sírkő mellé.

De nem volt ott.

– Terri? – Az óceán felől érkező szellő megzörgette a fe-
nyőágakat. – Terri, elég lesz, oké?

Tettem előre pár lépést.

– Tudod, hogy ezt nem szeretem – figyelmeztettem.

Terri feje előbukkant egy három méterrel arrébb álló sír-
kő mögül.

– Miért? Csak nem félsz?

Nem tetszett az arcára kiülő vigyor.

– Ki, én? – kérdeztem vissza. – Soha!

Terri feltápáskodott.

– Jól van, gyáva nyuszi. De holnap visszajövök ide.

Így együtt ballagtunk ki a temetőből, vissza a sziklás
vízpartra.

– Kíváncsi vagyok, mi van itt lenn – mondtam, miköz-
ben a partvonal mentén sétáltunk.

– Ó, nézd csak! – Terri előrehajolt, hogy leszakítson egy
apró, sárga-fehér vadvirágot, ami két nagy darab szikla
közül hajtott ki. – Gyűjtövényfű – közölte. – Fura név egy
vadvirágnak, nem?

– Eléggé – értettem egyet.

Terri Sadler Kettes Számú Hobbija: a vadvirágok. Őszszegyűjti és lepréseli őket egy nagy kartonszerkezetben, amit növényprésnek hívnak.

Terri felhúzta a szemöldökét.

– Na és most mi bajod van?

– Folyton megállunk. Én körül akarok nézni. Agatha szerint van itt valahol egy kisebb strand, ahol fürödni is lehet, ha akarunk.

– Jól van, jól van – felelte, és közben forgatta mogyoró-barna szemét.

Bandukoltunk tovább, míg végül megérkeztünk egy kis homokos partra. Igazából több volt a szikla, mint a homok. Ahogy a víz felé meredtem, kiszúrtam egy hosszú, kövekből álló hullámtörőt, ami hosszan belógott az óceánba.

– Kíváncsi vagyok, mire való – szólalt meg Terri.

– Segít egyben tartani a partot – válaszoltam.

Épp bele akartam kezdeni egy hosszás magyarázatba a vízpartok romlásáról, amikor Terrinek elállt a lélegzete.

– Jerry... nézd! Ott, fenn! – kiáltotta.

Egy hatalmas kőrakás felé mutatott, túl a vízpart mentén elterülő hullámtörőn. Magasan, a sziklákba mélyedve, egy széles szirt tetején egy óriási, sötét barlang állt.

– Másszunk fel oda, és fedezzük fel! – lelkendezett Terri.

– Ne, várj! – Eszembe jutott, mit kért tőlem anya és apa aznap reggel, amikor felszálltunk a vonatra: *Tartsd rajta a szemed Terrin, és ne engedd, hogy túlságosan beleloalja magát a dolgokba!* – Lehet, hogy veszélyes – folytattam. Végtére is én vagyok az idősebb. Nekem kell a megfontoltnak lennem.

A húgom erre csak grimaszolt.

– Ugyan már! – mormogta. Azzal Terri átvágott a vízparton, és egyenesen a barlang felé tartott. – Legalább

nézzük meg közelebbről! Később megkérdezhetjük Bradet és Agathát, hogy biztonságos-e.

Szorosan követtem őt.

– Ja, persze. Mert a kilencvenévesek gyakran járnak barlangokat felfedezni.

Ahogy közeledtünk, el kellett ismernem, hogy tényleg elég király barlang. Még sosem láttam előben ilyen hatalmas barlangot, maximum egy régi cserkészmagazinban.

– Kíváncsi vagyok, él-e benne valaki – szólalt meg Terri izgatottan. – Tudod. Mondjuk, egy tengerparti remete. – Tölcsért formázott a kezéből, majd elkiáltotta magát: – Vúúhúúú!

Terri néha olyan gyagyás tud lenni. Mármint, ha te egy barlangban élnél, és azt hallanád, hogy valaki azt kiáltja, hogy „vúúhúúú”, válaszolnál neki?

– Vúúhúúú! – A húgom tett még egy próbát.

– Menjünk inkább! – sürgettem.

Ekkor azonban a barlang felől egy hosszú, mély füttyszó törte meg a csendet.

Egymásra néztünk.

– Azta! Ez meg mi volt? – sugdosta Terri. – Egy bagoly? Nagyot nyeltem.

– Nem hiszem. A baglyok csak éjjel vannak ébren.

Ekkor újra meghallottuk. A hosszú füttyszót, ami a barlang mélyéből tört elő.

Terrivel egymásra pislogtunk. Mi lehetett ez? Egy farkas? Egy prérifarkas?

– Szerintem Brad és Agatha már biztos azon tűnődnek, hogy merre lehetünk – szólalt meg Terri halkán. – Jobb lesz, ha elindulunk.

– Aha. Oké.

Megfordultam, hogy elinduljak hazafelé. De hirtelen meg is torpantam, amikor egy verdeső hang ütötte meg a fületem. A barlang mögül jött. És egyre hangosabban szólt.

A kezemmel árnyékot vettem a szemem fölé, és hunyorgva az ég felé néztem.

– Ne!

Megragadtam Terri karját, amikor egy árnyék söpört végig felettünk... egy óriási denevér csapott le ránk, vörös szeme világított, hegyes fogai csillogtak, és sziszezett, miközben ránk támadt.

3

A DENEVÉR EGYRE LEJJEBB ERESZKEDETT. Olyan alacsonyan szállt, hogy éreztem a szárnycsapásaitól felkavart levegőt az arcomon.

Terrivel a kemény földre vetettük magunkat. Mindkét kezemmel védtem a fejemet.

A szívem olyan hangosan vert, hogy nem hallottam tőle a szárnyak verdesését.

– Hékás... hova lett? – hallottam Terri kiáltását.

Kinyitottam a szemem. Láttam, ahogy a denevér kanyarogva repül az ég felé. Végignéztem, ahogy suhanva leszáll mögöttünk. Majd hirtelen vadul forgolódni kezdett.

Végül a közelben álló sziklák közé csapódott be. Láttam, hogy egyik fekete szárnya erőtlenül ficáncol a szelőlőben.

Lassan felkászálódtam, a szívem még mindig majd kiugrott a helyéről.

– Vajon mitől csapódott így be? – kérdeztem remegő hangon.

Elindultam felé.

Terri azonban visszafogott.

– Ne menj közel! Tudod, hogy a denevérek veszettek lehetnek.

– Nem megyek olyan közel – feleltem neki. – Csak meg akarom nézni rendesen. Még sosem láttam igazi denevért közléről.

Azt hiszem, fogalmazhatunk úgy, hogy szabadidőmben én is szeretek tudománnyal foglalkozni. Imádok állatokról tanulni.

– Gyere! Nézd csak meg! – hívtam a húgom, miközben átmásztam a sima, szürke sziklatömbökön.

– Legyél óvatos, Jerry! – intett Terri. – Ha elkapod a veszettséget, engem is bajba keversz.

– Hálás vagyok az aggodalmadért – mormogtam szarkasztikusan.

Úgy másfél méterre a denevértől megtorpantam.

– Húha! Ezt nem hiszem el! – kiáltottam fel.

Ekkor meghallottam, hogy Terri majd kipukkad a nevetéstől.

Nem is denevér volt. Hanem egy papírsárkány.

Hitetlenkedve bámultam magam elé. A két vörös szem, ami olyan fenyegetőnek tűnt, valójában csak rá volt festve a papírra. Az egyik szárny csatokra szakadt, amikor becsapódott a sziklák közé.

Mindketten lehajoltunk, hogy megvizsgáljuk a roncsot.

– Vigyázzatok! Harap! – hallatszott egy fiú hangja a hátunk mögöl.

Terrivel rémülten hőköltünk hátra. Megfordultam, és megpillantottam egy korunkbeli fiút, aki egy magas sziklán ácsorgott. A kezében egy gombolyagot tartott.

– Haha. Nagyon vicces – vetette oda neki Terri ironikusan.

A fiú ránk vigyorgott, de nem felelt. Közelebb lépett. Ekkor tűnt fel, hogy az orra körül szeplők borítják az arcát, épp, mint nekem, és a haja is ugyanolyan barna volt, mint az enyém. Hátrafordult a sziklák felé, és elkiáltotta magát:

– Most már előjöhettek!

Két gyerek, egy korunkbeli lány és egy körülbelül ötéves kisfiú kúszott át a sziklákon. A kisfiúnak világosszőke haja, kék szeme és elálló füle volt. A lány gesztenyebarna haja be volt fonva. Mindhármuk arca egyformán szeplős volt az orruk körül.

– Ti egy család vagytok? – kérdezte tőlük Terri.

A legmagasabb fiú, aki elsőnek bukkant elő, bólintott.

– Aha. Mi vagyunk Sadlerék. A nevem Sam. Ő itt Louisa. Ő pedig Nat.

– Azta! – vágtam rá. – Mi is Sadlerék vagyunk.

Bemutattam Territ, majd magamat is.

Sam nem volt annyira lenyűgözve.

– Sok Sadler él errefelé – mormogta.

Hosszan bámultuk egymást. Nem tűntek túl barátságosnak. De aztán Sam meglepett azzal, hogy megkérdezte, van-e kedvem kavicsokkal a vízen kacsázni.

Így hát követtük Samet a víz széléhez.

– Errefelé laktok? – érdeklődött Terri.

Louisa bólintott.

– Ti mit csináltok itt? – kérdezte gyanakvó hangon.

– A rokonainkat látogatjuk meg, itt leszünk egy hónapig – válaszolta Terri. – Ők is Sadlerék. Egy kis házban laknak a világítótornyon túl. Ismeritek őket?

– Persze – felelte Louisa, de el sem mosolyodott. – Ez egy kisváros. Mindenki ismer mindenkit.

Találtam egy sima, lapos követ, és elhajítottam a víz felé. Hármat kacsázott. Nem rossz.

– És mivel szoktátok elütni az időt errefelé? – tudakoltam.

Louisa válaszolt, és közben végig a vizet pásztázta.

– Áfonyát szedünk, játszunk, lejövünk a partra. – Majd felém fordult. – Miért? Ti mit csináltatok ma?

– Még semmit. Most értünk ide – árultam el, majd elvigyorodtam. – Leszámítva, hogy megtámadott minket egy denevér-papírsárkány.

Felnevettek.

– Én sírköveket fogok satírozni, és vadvirágokat fogok gyűjteni – szólalt meg Terri.

– Gyönyörű virágok nőnek mélyen az erdőben – mondta neki Louisa.

Én közben figyeltem, ahogy Sam elhajít egy követ a vízbe. Hetet kacsázott.

Vigyorogva felém fordult.

– Gyakorlat teszi a mestert.

– Nem olyan könnyű gyakorolni egy társasházban – dűnnyögtem az orrom alatt.

– Tessék? – kérdezett vissza Sam.

– Mi Hobokenben élünk – magyaráztam. – New Jerseyben. És a társasházban, ahol lakunk, nincs egy tó sem.

Terri ekkor a barlang felé mutatott.

– Szoktatok arra járni felfedezőútra?

Natnek elállt a lélegzete. Sam és Louisa arca is eltorzult a döbbenettől.

– Te viccelsz velünk? – kiáltotta Louisa.

– Soha nem megyünk még csak a közelébe se – folytatta Sam halkán, és közben többször összenézett a hűgával.

– Soha? – firtatta Terri.

Mindhárman csóválni kezdték a fejüket.

– Miért nem? – faggatózott tovább Terri. – Mi olyan nagy szám benne?

– Igen – kíváncsiskodtam én is –, miért nem mentek a barlang közelébe?

Louisának elkerekedett a szeme.

– Hisztek a szellemekben? – kérdezte.

4

– HOGY HISZÜNK-E A SZELLEMEKBEN? DEHOGY! – válaszolta Terri.

Én azonban meg sem mukkantam. Tudtam, hogy szellemek elvileg nem léteznek. De mi van, ha az összes tudós téved?

Annyi kísértettörténet kering a világban, akkor mégis hogyan *ne* léteznének?

Talán ezért ijedek meg, amikor furcsa helyeken járok. Szerintem én hiszek a szellemekben. Terrinek ezt persze sosem vallanám be. Ő mindig olyan tudományos próbál lenni. Életünk végéig nevetne rajtam.

A három Sadler gyerek közelebb húzódott egymáshoz.

– Na ne már! Ti tényleg hisztek a szellemekben? – ámuldozott Terri.

Louisa tett egy lépést előre. Sam megpróbálta visszahúzni, de lerázta magáról a bátyja karját.

– Ha közelebb mész ahhoz a barlanghoz, talán meggondolod magad – közölte résnyire szűkített szemmel.

– Arra célzol, hogy szellemek vannak benn? – kérdeztem. – És mit csinálnak? Előjönnek éjjel, vagy mi?

Louisa épp felelni akart, de Sam félbeszakította.

– Mennünk kell – mondta, majd elrángatta mellőlünk az öccsét és a húgát.

– Hékás... várjatok! – kiáltottam. – Kíváncsiak vagyunk a szellemekre.

De ők csak siettek tovább. Láttam, hogy Sam dühösen kiabál Louisával. Szerintem azért volt ilyen mérges, mert a lány szóba hozta a szellemeket.

Hamarosan eltűntek a strand túlsó végénél.

Ekkor ismét felzengett a hosszú, mély füttyszó a barlangból.

Terri nagy szemekkel meredt rám.

– A szél az – mondtam.

De igazából nem így gondoltam. És Terri se hitte el.

– Faggassuk ki Bradet és Agathát a barlangról, mit szólsz? – vettem fel.

– Jó ötlet – egyezett bele Terri. Úgy tűnt, hogy most kicsit még ő is megijedt.

Brad és Agatha háza rövid sétára volt a barlangtól. Egy magában állt a fenyőerdő szélén, és a világítótornyig is el lehetett látni onnan.

Felszaladtam a nehéz, fa bejárati ajtóhoz, és kitártam. Körbenéztem az apró nappaliban. Az öreg ház recsegett-roppogott, ahogy végigsétáltam a megereszkedett padlódeszkákon. A plafon olyan alacsonyan volt, hogy lábujjhegyre állva felértem.

Terri mellém lépett.

– Itt vannak?

– Nem hiszem – feleltem, miután alaposan körbenéztem.

Elsétáltunk a régi kanapé és a széles kő kandalló mellett, majd beléptünk a szűk konyhába. A konyhán túl volt egy ósdi kamra, itt aludtam én. Az emeleten volt Brad és Agatha szobája, ahonnan a kamra fölötti helyiségbe egy olyan átjáró vezetett, amin csak négykézláb kúszva

lehetett közlekedni. Ezen keresztül lehetett bejutni Terri szobájába. Egy kis hátsó lépcső vezetett Terri szobájából az udvarra.

Terri az ablak felé fordult.

– Ott vannak! – kiáltott fel. – A kertben!

Láttam, hogy Brad egy paradicsomszár fölé hajol. Agatha közben ruhákat teregetett a szárítókötélre.

Kirohantunk a konyhaajtón.

– Hát ti meg merre jártatok? – kérdezte Agatha.

Bradnek és neki is fehér haja volt, a szemük fakó és kimerült. Olyan törékenynek tűntek! Szerintem összesen nem nyomtak többet ötven kilónál.

– Felfedeztük a vízpartot – válaszoltam.

Letérdeltem Brad mellé. Bal kezén két ujjáról is hiányzott a legfelső perc. Azt mesélte, hogy egy farkascsapda csípte be őket még fiatal korában.

– Találtunk egy régi barlangot néhány hatalmas szikla között. Láttátok már? – kérdeztem.

Brad felmordult, de csak kereste tovább az érett paradicsomokat.

– A vízpart és a nagy hullámtörő mellett – tette hozzá Terri. – Nem lehet eltéveszteni.

Agatha lepedői lengedeztek a kötélén.

– Mindjárt vacsoraidő – mondta, tudomást sem véve a barlanggal kapcsolatos kérdésünkről. – Bejössz segíteni nekem, Terri?

Terri felém pillantott, és megvonta a vállát.

Én újra Brad felé fordultam. Már épp ismét faggatni akartam a barlangról, amikor odanyújtott egy kosár érett paradicsomot.

– Ezeket vidd be Agathának, kérlek!

– Rendben – feleltem, és követtem Territ a házba.

A kis konyhapultra tettem a kosarat. A konyha apró volt, és elég szűk is. Konyhapult és mosogató az egyik oldalon.

A tűzhely és a hűtő a másikon. Agatha már munkára is fogta Terri, aki a nappali sarkában terítette meg az asztalt.

– Figyelj csak, Terri, drágám – kiáltott Agatha a konyhából –, ha őszirózsákat keresel, a nagy tisztás a legjobb lelőhely, túl a világítótornyon. Mostanában nyílnak, úgyhogy arrafelé van választék bőven. Szerintem arrafelé rengeteg aranyvesszőt is találsz.

– Szuper! – kiáltott vissza Terri a tőle megszokott lelkesedéssel.

Elképzelni sem tudom, hogy lehet így felpörögni a virágoktól.

Agatha kiszúrta a kosárnyi érett paradicsomot a konyhapulton.

– Atyaég! Mennyi paradicsom! – Kihúzott egy ósdi, zörgő fiókot, és elővett egy kis kést. – Felvagdosnád ezeket egy jó nagy zöldsalátához?

Ennek hallatán biztosan akaratlanul is grimaszoltam.

– Nem szereted a salátát? – tudakolta Agatha.

– Nem igazán – válaszoltam. – Mármint, nem vagyok én nyúl.

Agatha felkacagott.

– Ebben teljesen igazad van – mondta. – Miért is rontanánk el egy házilag termesztett paradicsomot salátával? Megesszük magában, talán egy kis öntettel.

– Jól hangzik – vigyorogtam, és kézbe vettem a kést.

Néhány percig hallgattam, miközben Agatha és Terri vadvirágokról csevegtek, vártam, hátha újra szóba kerül a barlang. De nem így lett. Azon tűnődtem, hogy a két idős rokonunk vajon miért nem akar beszélni róla.

Vacsora után Brad elővett egy ezeréves kártyapaklit, és Terrivel megtanított minket whistezni. Ez egy régi kártyajáték, amiről korábban sosem hallottam.

Brad nagyon élvezte, hogy megtaníthatja nekünk a szabályokat. Ő és én játszottunk Terri és Agatha ellen.

Akármikor összezavarodtam, ami az esetek többségében előfordult, ide-oda csóválta az ujját. Szerintem így próbálta elkerülni, hogy bármit is mondjon.

A kártyázás után lefeküdtünk. Még korán volt ugyan, de nem zavart. Hosszú napunk volt, és örültem, hogy végre pihenhetek. Az ágy kemény volt, de amint letettem a fejem a szűrős tollpárnára, azonnal el is aludtam.

Másnap reggel Terrivel az erdő felé vettük az irányt, hogy növényeket és vadvirágokat gyűjtsünk.

– Mit is keresünk? – kérdeztem Territől, miközben egy újabb halom elszáradt levelet rugdostam arrébb.

– Fenyőspárgát – felelte Terri. – Úgy néz ki, mintha kis rózsaszínes fehér csontok bukkannának elő a földből. Szokták hullanövénynek is nevezni, mert más halott növények maradványain él.

– Fuj! – Hirtelen eszembe jutottak a földből kiugró kezek a temetős álmomból.

Terri felnevetett.

– Neked szeretned kéne ezeket a növényeket – vélekedett. – Igazi tudományos rejtélynek számítanak. Azért fehérek, mert nincs bennük klorofil. Tudod. Az a cucc, amitől a növények bezöldülnek.

– Érdekes – mondtam szarkasztikusan, és közben forgattam a szememet.

Terri ennek ellenére folytatta a kiselőadást.

– Agatha szerint a fenyőspárga csak nagyon sötét helyeken él meg. Inkább tűnik gombának, mint növénynek.

Pár percen át kutakodott.

– Az a legfurább ezekben a növényekben – folytatta –, hogy ha kiszáradnak, akkor megfeketednek. Ezért szeretnék lepréselni néhányat.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Én is turkáltam még kicsit a levelek közt. Be kell valljam, eléggé felkeltette az érdeklődésemet. Imádom a természet furcsa szerzeteit.

Felnéztem a fejünk fölé boruló, sűrű lombkoronára.

– Hát az tuti, hogy olyan mélyen járunk az erdőben, amennyire csak lehet. Biztos vagy benne, hogy Agatha azt mondta, itt találod őket?

Terri bólintott. Egy hatalmas kidőlt tölgyfa felé mutatott.

– Ez a tájékozódási pontunk. Ne veszítsd szem elől!

Elindultam a nagy fa irányába.

– Megyek, megnézem közelebbről ott is – mondtam. – Talán akad fenyőspárga azon a halott fán.

Letérdeltem a kígyószerűen tekergőző gyökerek mellé, és óvatosan arrébb toltam róla a lehullott leveleket. De nem volt ott semmilyen vadvirág. Csak bogarak és kukacok. Nagyon undorító volt.

Visszanéztem Terri felé. Úgy tűnt, ő sem járt sikerrel.

Ekkor a szemem sarkából kiszúrta egy fehér valamit, ami a földből állt ki. Odasiettem, hogy megvizsgáljam.

Egy rövid növény szára ágaskodott a lágyszőnyeg földből. A szárat feltekeredett levelek borították. Húzkodni kezdtem a szárat. De nem mozdult.

Még erősebben húztam.

A szár egy kissé felemelkedett, és egy csomó puha sarat is hozott magával.

Ez nem is szár; esett le. Hanem valamilyen gyökér. Egy gyökér levelekkel.

Furcsa.

Megpróbáltam még nagyobb részét kihúzni a földből. Nagyon hosszú volt, mint később rájöttem.

Erősen megrántottam. Majd még egyszer.

A fura gyökér újabb erős ráncigálása egy hatalmas rakás sarat húzott magával a felszínre.